

Hopp och förtvivlan

Redan på morgonen i Istanbul strular det till sig och natten dessförinnan har varit bedrövlig. Ändå hade allt börjat så bra.

Jag hade fått ett stipendium från Europarådet för att studera hälsovård, först två veckor i Turkiet och sedan ytterligare två veckor i Grekland. Margot skulle följa med mig i Grekland sedan jag avverkat tiden i Turkiet och vi skulle ses i Aten. Med ungdomligt lättsinne hade vi bestämt att ses en viss bestämd dag klockan tre på eftermiddagen i trappuppgången till Fritidsresors kontor vid Sintagmaplatsen.

Resan i Turkiet är givande. Jag far till Izmir och till Kapadocien där jag besöker hälsostationer, pratar med läkare och sjuksköterskor, gör hembesök hos lantbefolkningen. Sista kvällen i Istanbul tar jag in på ett litet hotell i Beyoglu nära bron över Gyllene Hornet. Jag låter portiern beställa en taxi som kommande morgon skall föra mig till Taksimtorget varifrån bussarna går till flygplatsen. Jag skall flyga till Aten via Sofia i Bulgarien eftersom Turkiet och Grekland är ovänner och inte har direkt flygförbindelse.

Det lilla hotellrummet är billigt men det är också den enda fördelen. Lukten av dammig plyschfåtölj och inpyrd cigarett-rök går inte att vädra ut. Fläkten i taket har slutat fungera. Det är varmt och kvavt. På gatan larmar trafiken. Genom de flortunna väggarna strömmar ljudet av omväxlande arga och upphetsade röster och stönanden av erotisk natur. Avloppsrör porlar och bubblar. Vid fyratiden på natten väcks jag av muzzins genomträngande »Allah akbar» från en närbelägen minaret som jag inte lagt märke till när jag tog in på hotellet.

På morgonen tvättar jag mig hastigt i det spruckna handfatet och störtar ut på gatan. Ingen taxi. Tillbaka till portiern: jo, han har beställt, men ni förstår, Istanbul, och han

rycker uppgivet på axlarna. Ut på gatan igen. Fortfarande ingen taxi. Tiden går. Snart gör bussen det också, tänker jag, och nu missar jag flyget och kommer för sent till Aten. Och där sitter Margot ensam och väntar. Jag känner paniken gripa tag om hjärta och strupe.

På måfå rusar jag längs gatan och råkar hitta en ledig taxi. Chauffören slänger sin cigarettfimp och trampar gasen i botten. Vi kommer fram till torget just som flygbussen svänger ut och jag kan kasta mig upp på bakre plattformen.

Men vilken lycka är beständig? Flyget till Sofia med Turkish Airlines är försenat, kraftigt försenat. När planet väl är i luften inser jag att jag inte kommer att hinna till avgången för planet från Sofia till Aten. Uppgivet tuggar jag på de kalla dolmarna och läppjar på det lika kalla citrontet som kabinpersonalen bjuder på. Jag berättar för dem om mitt desperata läge.

– Men, har ni tänkt på att vi passerar en tidszon, småler de. I Sofia är klockan en timma efter.

Hurra, jag kommer ändå att hinna!

Trodde jag, ja! På flygplatsen i Sofia möts jag av beskedet att flighten till Aten är inställd. Anledningen uppges inte men däremot att nästa plan går om fem timmar. Återigen vanmäktig sjunker jag ned på en stol i väntrummet. Bredvid mig sitter en ung kvinna med en jättelik ryggsäck med vimp-lar på vilka det står Boston, New York, Antalya, Side. Hon är blek och röker frenetiskt. Hon skall också till Aten och bjuder mig, olycksbrodern, på en cigarett. Under samspråk om varats oändliga obegriplighet och under det rogivande inflytandet av nikotinet ställer vi in oss på att flyget går om fem timmar. Margot får väl ta in på ett hotell och lämna ett meddelande till mig på Fritidsresor, tänker jag

Plötsligt dundrar en högtalarröst och manar alla resenärer till Aten att snarast förflytta sig till gate 14. Förvirrade över detta oväntade men välsignade meddelande störtar vi dit.

Med en gång är mitt tidsschema återställt till sin ursprungliga och rättmätiga natur. Jag kommer iväg från Sofia vid utsatt tid, planet blir inte försenat, vi kommer till Aten vid rätt klockslag, min väska trillar snällt fram på bagagebandet, jag hittar snabbt en taxi på flygplatsen, den krånglar sig smidigt genom rusningstrafiken till Sintagma, jag går upp i trappan till Fritidsresor och klockan är tre på eftermiddagen
– Och du är punktlig som vanligt, säger Margot, som sitter på trappsteget utanför kontoret och äter på en glass.

Jag får positiva kommentarer på min presentation. De gillar miljöbeskrivningen och det stegrade händelseförloppet med »knorren» på slutet. De övriga har texter om resor till Japan, Östtyskland på 1960-talet, Kina, Cypern och Göta Kanal. Bengt hade rest till Kassel i Tyskland för att utreda en fråga om tyska krigsgravar i Sverige.

Vi talar om vad i livet vi kommer ihåg bäst. Många minns mycket från sina resor. Intrycken är nya, oväntade händelser inträffar, människor beter sig annorlunda. Vardagarna däremot som livet mest består av försvinner in i ett töcken av likformighet. Men barndomen framstår tydlig. Varför? Kanske därför att sinnet är fräscht då och upplevelserna fortfarande ostörda av tyngande erfarenheter och reflektioner. Tabula rasa, den oskrivna vaxtavlan, säger hjärnforskarna.

Vår kursledare berättar om ett bokmanuskript som kom till ett förlag från en känd riksdagsman. Där fanns åttio sidor lysande barndomsbeskrivningar och flera hundra sidor om urtråkiga sammanträden, sega möten och ändlösa resor till politiska sammankomster runt om i landet. Det blev ingen bok.

Barndomens lekar blev nästa uppgift.